

Sygn. akt VI1 U 872/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dorota Witkowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Piotrowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy T. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o świadczenie rehabilitacyjne

z odwołania od decyzji z dnia 3 sierpnia 2017 r., znak (...) - (...)

I. Oddala odwołanie,

II. Odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego.

VI1U 872/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03 sierpnia 2017 r. (znak:(...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił T. L. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego uzasadniając tym, iż od dnia 01 listopada 2016r. ma ustalone prawo do emerytury.

/decyzja w aktach ZUS: teczka (...), akta nienumerowane/

Od powyższej decyzji odwołała się powódka T. L., wnosząc o jej zmianę i przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że od 35 lat pozostaje w nieprzerwanym stosunku pracy oraz że na skutek choroby stała się osobą niezdolną do pracy, a dalsze jej leczenie rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Podniosła również, że nie nabyła prawa do emerytury i nie może być ona wypłacona, ponieważ pozostaje w stosunku pracy. Ponadto, powódka wskazała, że nie mogłoby być jej przyznane prawo do emerytury, ponieważ pobiera zasiłek chorobowy. W konsekwencji zarzuciła, że nie nabyła prawa do emerytury oraz że przysługuje jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

/odwołanie k. 2-4/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej uzasadnienie.

/odpowiedź na odwołanie k. 5-6 /

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że decyzją z dnia 30 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał powódce T. L. na jej wniosek z dnia 18 listopada 2016r. prawo do emerytury od dnia 01 listopada 2016r. jednocześnie prawo to zawieszając z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Bezspornym jest również, że w dniu 28 lipca 2017r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął wniosek powódki o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Z wniosku wynikało, że powódka posiada zawieszone prawo do emerytury oraz że od dnia 04 kwietnia 2017r. do dnia 28 lipca 2017r. pobierała zasiłek chorobowy.

Sąd zważył, co następuje:

Tak ustalony stan faktyczny nie był sporny między stronami. Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem znajdowały potwierdzenie w oświadczeniach stron i dokumentach zawartych w aktach. Natomiast spór stron ograniczał się do oceny w zakresie prawa, a w szczególności do oceny, czy w świetle przyznanego acz zawieszono go prawa do emerytury, powódka może nabyć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Oceniając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, że powyższą kwestę reguluje wprost art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2016. 372, ze zm – zwanej dalej ustawą zasiłkową). Wskazany przepis stanowi, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej m.in. do emerytury.

Przywołany przepis wskazuje przesłanki negatywne, których wystąpienie powoduje, że dana osoba nie może nabyć prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nawet spełniając przesłankę niezdolności do pracy i pozytywnego rokowania odzyskania zdolności do pracy, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 kwietnia 2017r. w sprawie P 34/15, który ocenił zgodność omawianego przepisu art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji w zakresie w jakim uniemożliwia przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonemu mającemu ustalone decyzją organu rentowego prawo do emerytury, której wypłata została zawieszona z powodu kontynuowania zatrudnienia. Trybunał Konstytucyjny potwierdzając zgodność wskazanego przepisu z Konstytucją wskazał m.in., że „uzyskanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego uwarunkowane jest nie tylko spełnieniem wszystkich przesłanek pozytywnych, ale także brakiem stwierdzenia przesłanek negatywnych, określonych w zakwestionowanym art. 18 ust. 7 u.ś.p.u.s. Zgodnie z nim, prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie przysługuje osobom, które są uprawnione do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia. (...) Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie wykładnią zakwestionowanej regulacji, osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu art. 18 ust. 7 u.ś.p.u.s. jest także osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego, nawet jeżeli prawo to uległo zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązania stosunku pracy (zob. wyrok SN z 24 sierpnia 2010 r., sygn. akt I UK 41/10, Lex nr 1086867; zob. też wyroki SN z: 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I UK 261/10, Lex nr 2057612; 3 czerwca 2008 r., sygn. akt I UK 405/07, Lex nr 523237). Taka wykładnia art. 18 ust. 7 u.ś.p.u.s. oznacza, że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie przysługuje zarówno osobom faktycznie pobierającym emeryturę, jak i takim, których świadczenia emerytalne zostały zawieszono w związku z nierozwiązaniem stosunku pracy na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.; dalej: u.e.r.). Zdaniem

Sądu Najwyższego, zawieszenie prawa do emerytury nie oznacza pozbawienia uprawnień do tego świadczenia, a jedynie de facto wstrzymanie jego wypłaty na pewien czas. Jeśliby ustawodawca zamierzał wykluczyć z grona osób uprawnionych do świadczenia rehabilitacyjnego tylko ubezpieczonych, którzy korzystają ze swoich uprawnień emerytalnych, dałby temu wyraz inaczej redagując treść tego przepisu, tzn. zamiast określenia "uprawniona" użyłby pojęcia "pobierająca" (wyrok SN z 3 czerwca 2008 r., sygn. akt I UK 405/07).”.

Sąd nie mógł również uwzględnić zarzutu powódki, gdzie powoływała się na zasady słuszności, bowiem generalna funkcja zasad współżycia społecznego służy obronie przed nadużyciem prawa a nie podpieraniu żądań. Nadto należy zauważyć, że przepisy ubezpieczeń społecznych dotyczą ubezpieczeń o charakterze publicznoprawnym, stąd zasady, wg jakich te ubezpieczenia funkcjonują, wynikają ściśle z norm prawa a nie postanowień umownych, jak ma to miejsce np. w ubezpieczeniach prywatnych. W konsekwencji zasady podlegania ubezpieczeniom, na jakich warunkach i z jakimi obowiązkami oraz uprawnieniami wynikają z przepisów prawa, do których stosuje ścisłą wykładnię prawa. Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006r. w sprawie o sygn. akt I UK 128/06, gdzie wyrażono pogląd, że „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych art. 5 k.c. nie ma zastosowania, zaś materialnoprawną podstawą świadczeń emerytalno-rentowych mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego (tak orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z 19 czerwca 1986 r., II URN 96/86, Służba Pracownicza 1987 nr 3; wyrok z 29 października 1997 r., II UKN 311/97 OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 465; wyrok z 26 maja 1999 r., II UKN 669/98, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 597 - notka; wyrok z 12 stycznia 2000 r., II UKN 293/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 321 – notka).”

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i dlatego na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Ponieważ powódka przegrała sprawę, to zgodnie z żądaniem pozwanego na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 w zw. z art. 99 kpc, winna zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego. Jednakże, w ocenie Sądu w sprawie zachodziły podstawy do zastosowania dobrodziejstwa z art. 102 kpc i odstąpienia od obciążania powódki omawianymi kosztami, bowiem przemawiał za tym charakter sprawy, gdzie powódka jako osoba niezdolna do pracy nie może zarobkować ani nabyć prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a jednocześnie jej prawo do emerytury jest zawieszane.